הגדה של פסח

קבוץ להבות

פסח תש״ח

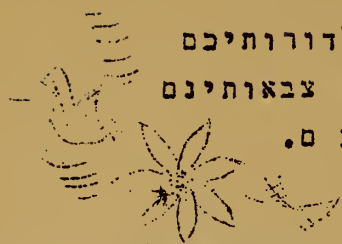

החדש הזה לכם, ראש-חדשים, ראשון הוא לכם לכל חדשי
השנה, ח ד ש - ה א ב י ב.

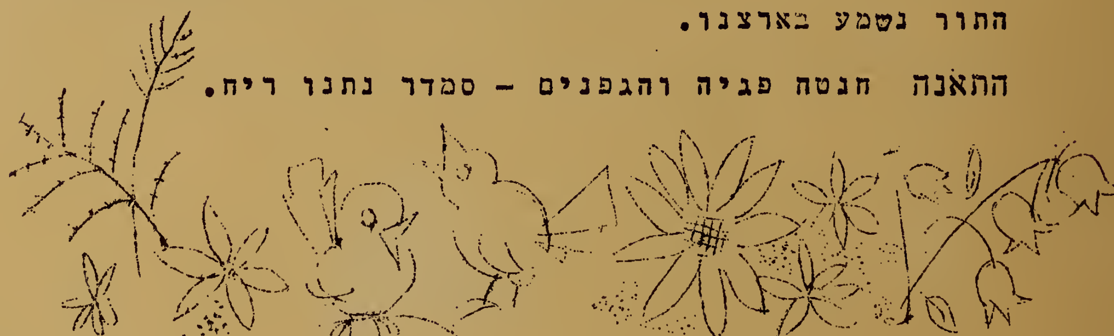
ובחודש האביב, בארבעה-עשר בו פסח הוא זמן חרותנו.

והיה היום הזה לכם לזכרון וחגתם אותו לדורותיכם
חקת עולם תחגהו, כי בעצם היום הזה יצאו צבאותינם
מארץ-מצרים ה י ו ם ה י י ת ם ל ע ם.

היום אתם יוצאים בחודש האביב. הנה הסתו עבר, הגשם
חלף הלך לו, הנצנים נראו בארץ, עת הזמיר הגיע וקול
התור נשמע בארצנו.

התאנה חנטה פגיה והגפנים - סמדר נתנו ריח.

על הפריחה אשר לא תמה,
על שפע, זה גאה ביום רעה
ויסק שדותנו חן עוד לא היה:

על אהבה אשר הניבה
כל שדה-עמל רמוס, כל עץ חרוך –
על אמן ששגשג: ברוך! ברוך!

הו לבלבי, ארצי, ואביביך
אל ישבתו לעד! כרב אבלי,
כפלים סאי פרחך! כפלים שלי!

הא לחמא עניא די אכלו אבהתנא בארעא דמצרים
כל דכפין - ייתי וייכול!
כל דצריך - ייתי ויפסח!
השתא ארצנו במצור - לשנה הבאה בארץ החופשית.
השתא בשעבוד - לשנה הבאה בני חורין.

הננו מוכנים ומזומנים לספר ביציאת-מצרים, מעבדות לחרות, משעבוד-לגאולה.

כי גם אנו יצאנו מבית עבדים, מגיא הריגה ובנינו בית בל ימוט לנדחי ישראל על אדמתם. ואת מועד החרות נוסיף לקדש בבית הזה, אנו ובנינו ובני-בנינו, עד עולם.

על כן ניחד לילה זה מכל הלילות ונרבה לספר בו ביציאת-מצרים, זכר ותקוה לגאולה - כי תבא לעם - כי יקום, לחרות-האדם, כי תכון.

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות, שאנו מסובים וחוגגים את חג הפסח, עת מגיננו חמושים סובבים על משמרותיהם חוץ?

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות שאנו שמחים בעבודה ובבנין בעוד.מתנכלים לנו להצר צעדנו?

מה נשתנו הימים האלה מכל הימים, שבהם נקדש על החרות. עד יכון בנין עד, לנו לבנינו ולבאים אחרינו?

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות שאנו מספרים ביציאת מצרים בעוד מלחמת השחרור דורכת את כל מאודנו וישותנו לקראת הגאולה?

עבדים היינו לפרעה במצרים ויעבידונו בפרך ונבן לו
לו ערי מסכנות, את פתום ואת רעמסס.

ונגאל משם ונעבר-ים בחרבה וארבעים שנה נדדנו במדבר
ונבא אל ארצנו.

ואלו לא יצאו אבותינו ממצרים הרי אנו ובנינו ובני-
בנינו, משועבדים היינו לפרעה במצרים, וכל המרבה לספר
ביציאת מצרים הרי זה משבח.

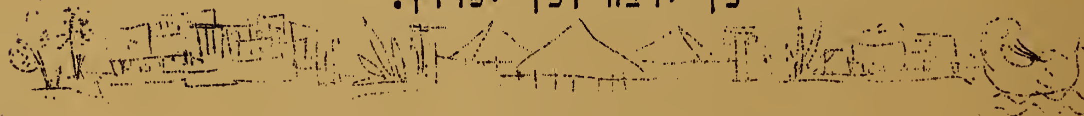
במתי-מעט ירדו אבותינו מצרימה. ויהיו לגוי גדול ועצום.

ובני-ישראל פרו ורבו וישרצו וירבו ויעצמו מאד מאד.
ותמלא הארץ אותם.

ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף ויאמר אל
עמו: הנה עם בני-ישראל רב ועצום ממנו. הבה נתחכמה
לו פן-ירבה.

וימררו את חייהם בעבודה קשה. ויצו פרעה כל הבן הילוד
היאורה תשליכוהו.

ויאנחו בני ישראל ותעל שועתם מן-העבודה וכאשר יענו אותו
כן ירבה וכן יפרוץ.

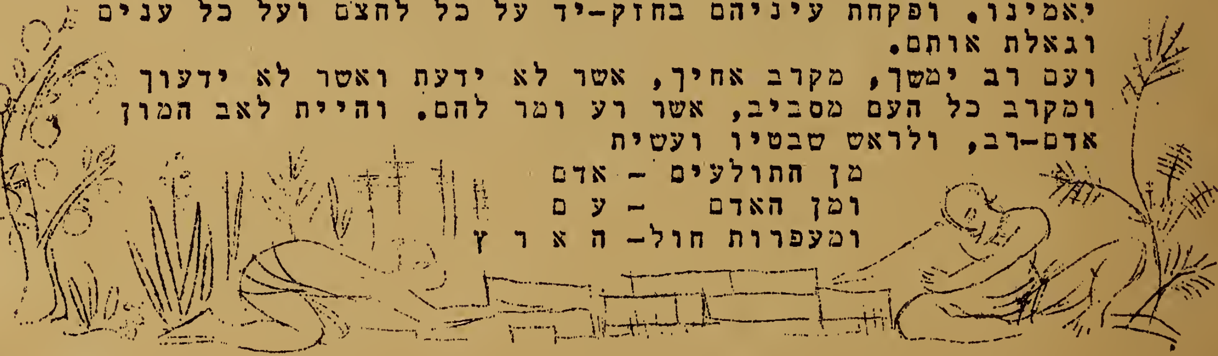

היו ישראל מקוששים את הקש במדבר ורומסים בחומר ובקש.
היה הקש נוקב את עקביהם והדם מתבוסס בחומר. והיו
המצרים מחנקים את ישראל בקירות-בתים לבנין והיו צועקים
מתוך הבנין. והיו בנות-ישראל נוטלות בניהן וטומנות
אתם במחילות, וכיון שמרגישים בהם המצרים - באים להרגם
ונעשה להם נס ונבלעים בקרקע. ומביאים המצרים שורים,
וחורשים על גבם ולאחר שהולכים היו מבצבצים והולכים
כעשב-השדה, וכיון שמתגדלים - באים עדרים,עדרים לבתיהם.

ויהי בימים ההם, ויגדל משה ויצא אל אחיו, וירא בסלותם.
ומשה היה רועה את צאן יתרו חתנו כהן מדין,וינהג
את הצאן אחר המדבר. וירא מלאך ד' אליו בלבת-אש, מתוך
הסנה ויאמר: ראה ראיתי את עני עמי אשר במצרים ואת
צעקתם שמעתי מפני נוגשיו, כי ידעתי את מכאביו.

ועתה לך בא מצרימה, אל הנענים ואת הנדכאים ואמרת להם
כי עבדים הם, והם לא יבינו, כי אומללים הם, והם לא ידעו,
וכי גדול ענים וגדולים מכאביהם ונורא לחצם - והם לא
יאמינו. ופקחת עיניהם בחזק-יד על כל לחצם ועל כל ענים
וגאלת אותם.
ועם רב ימשך, מקרב אחיך, אשר לא ידעת ואשר לא ידעון
ומקרב כל העם מסביב, אשר רע ומר להם. והיית לאב המון
אדם-רב, ולראש שבטיו ועשית

מן התולעים - אדם
ומן האדם - ע ם
ומעפרות חול- ה א ר ץ

מ י נתן למשיסה יעקב וישראל לבזזים ועתה אל-תירא,
כי גאלתיך. כי תעבר במים ובנהרות, לא ישטפוך
כי תלך במו-אש, לא תכוה ולהבה לא תבער בך.
ממזרח אביא זרעך וממערב אקבצך.

קול ברמה נשמע
נהי בכי תמרורים
רחל מבכה על-בניה
מאנה להנחם
מנעי קולך מבכי
ועיניך מדמעה
כי יש שכר לפעולתך
והשיבו בנים את גבולם.

סבוך מסטמות –
כמרגמות מצור,
סבבוך אכזבות –
כמו יער לגדע,
אך לא ~~[illegible]~~ לך פרת!
על כן אני יודע,
אתה, ושוב אתה תצו עוד:
יהי אור!

ז כ ר את היום הזה אשר יצאתם בו ממצרים מבית-עבדים
כי

בכל דור ודור חיב אדם לראות עצמו כאלו הוא יצא ממצרים
לא אבותינו בלבד - אף אנו נגאלנו עמהם כי

בכל דור ודור
עולה זעקת ישראל ושועת-העשוקים תחת יד משעבדיהם. ובכל
דור ודור יחמר חרונם לפרוק עול.

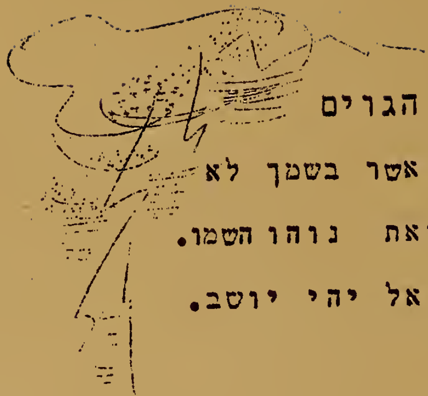
ובכל דור ודור
תפרח תקות אביב חדש, חיים חדשים תקות השחרור והתחיה.

והיא שעמדה לאבותינו ולנו שלא אחד בלבד עמד עלינו
לכלותנו אלא שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו
ואנו נצלים מידם.

מאש צרדה תבל ויחרבו מוסדות ארץ מלהט חבב מתהפכת. כי
בית עבדים גדול אחד היתה הארץ, ויבשת הרגה אחת
לפזורי ישראל. כי באה האימה עד שערי ביתנו ועל
פתחנו פסחה. ויחי ביתנו-שביב תקוה אחרון לטרוני
סער.

ח.

שפוך חמתך אל הגוים

אשר לא ידעוך ועל ממלכות אשר בשמך לא
קראו, כי אכל את - יעקב ואת נוהו השמו.
תהי טירתם נשמה, באהליהם אל יהי יושב.

מ י י ת ן

ראשי מים ועיני מקור דמעה
ואבכה יומם ולילה
את חללי בת-עמי.

.ט.

ביגון, בגאון, ובחרון,

נ ז כ ו ר את חברינו הנאמנים

יוסף ויעקב

אשר נעקרו מקרבנו במלמת השחרור אשר אוייב, השלום והבנין כפו עלינו.

נזכרם ביגון: והמה עודם צעירים ורעננים אשר מקום חיותם זה-עתה הקר בעוז. איך נגדעו בונים אמיצים ללא חת.

נזכרם בגאון: יקיר תפארתנו, בעמסם על שכמם כל משא לסבול, נטעים נאמנים במקום השתרשותן ינחנו זכרם על האדמה אותה בדמם הרוו.

זכרם י צ ו ה עלינו את החרון שלא ישוך עד אשר זורעי הכליון וההרס משורסם יעקרו. עד אשר זרוע מרצחים לעפר תוצמת.

נזכר את איש המגן ד ב אשר נפל על אדמתנו למען אדמתנו.

כ ב ו ד ל ז כ ר ם.

.י.

ראי, אדמה, כי היינו בזבזנים עד מאד!
בחיקך, מלון ברכה, מעון סתר, זרע טמנו... לא עוד
פנינו זגוגיות של כוסמת, זרע חטה כבדה,
גרגר שעורה חתול כתכו, שבלת שועל חרצצה.
ראי, אדמה כי היינו בזבזנים עד מאד:
פרח, פרחים בך טמנו רעננים ובהוד.
אשר נשקתם השמש מנשיקתה ראשונה,
מצניע חן עם יפה קלח, קטורת בוסן נכונה.
ועד שידעו צהרים בעצם הצער החם,
ובטרם רוו טל של בקר בחלומות אור נבטם.
הא לך הטובים בבנינו, נוער טהר חלומות,
ברי לב, נקיי כפיים, טרם תלאת אדמות
וארג יומם עודו שתו, ארג תקוות יום יבוא,
אין לנו טובים מכל אלה. את הראית? ואיפה?
ואת תכסי על כל אלה, ועל תצמח בעתו!
מאה שערים הוד וכוח, קודש לעם מכורתו!
ברוך קברנם בסוד מות, כפר חיינו בהוד...
ראי, אדמה, כי היינו בזבזנים עד מאד!

י.א.

היתה עלי יד ד' ויוציאני ברוח ד' ויניחני בתוך
הבקעה והיא מלאה עצמות. והעבירני עליהם סביב
סביב והנה רבות מאד על פני הבקעה והנה יבשות מאד.

ויאמר אלי בן אדם, התחיינה העצמות האלה! ואמר ד' אלהי,
אתה ידעת!

ויאמר אלי הנבא על העצמות האלה ואמרת אליהם: העצמות
היבשות, שמעו דבר ד': כה אמר ד' אלהי לעצמות האלה,הנה,
אני מביא בכם רוח וחייתם ונתתי עליכם גידים והעליתי
עליכם בשר וקרמת עליכם עור ונתתי בכם רוח וחייתם.
ונבאתי כאשר צויתי ויהי קול כהנבאי, והנה רעש,ותקרבו
עצמות, עצם אל עצמו, וראיתי והנה עליהם גידים ובשר עלה
ויקרם עליהם עוד מלמעלה ורוח אין בהם. ויאמר אלי: הנבא
אל הרוח, הנבא בן-אדם ואמרת אל הרוח: כה אמר ד' אלהי:
מארבע רוחות באי הרוח ופחי בהרוגים האלה ויחיו. והנבאתי
כאשר צוני, ותבא בהם הרוח ויחיו ויעמדו על רגליהם, חיל
גדול מאד מאד. ויאמר אלי: העצמות האלה, כל בית-ישראל
המה הנה אומרים: יבשו עצמותינו ואבדה תקותנו, נגזרנו
לנו.

לכן הנבא ואמרת אליהם: כה אמר ד' אלהי: הנה אני פתח את
קברותיכם והעליתי אתכם מקברותיכם עמי והבאתי אתכם אל
אדמת ישראל, ונתתי רוחי בכם וחייתם והנחתי אתכם על
אדמתכם.

כי הנה החושך יכסה-ארץ וערפל לאמים. שאי סביב
עיניך וראי: כלם נקבצו באו לך: בניך מרחוק יבאו
ובנותיך על צד תאמנה אז תראי ונהרתי ופחד ורחב
לבבך מי-אלה רעב תעופינה וכיונים אל ארובותיהן.
כי לי איים יקוו ואניות תרשיש להביא בניך מרחוק.
ופתחו שעריך תמיד, יומם ולילה ל א י ס ג ר ו.

הנה ימים באים

ונגש חורש בקוצר ודורך ענבים במשך הזרע והטיפו
ההרים עסיס וכל הגבעות תתמוגגנה ושבתי את שבות
עמי ישראל ובנו ערים נשמות וישבו ונטעו כרמים ושתו
את יינם, ועשו גגות ואכלו את פריהם, ונטעתים על
אדמתם ולא ינטשו עוד מעל אדמתם.

יעל יפרוץ: ביתנו להבות-הבשן אסר בגליל, לקורת-גג
לאחינו מנכר הגיע. מבצר עוז לעם הנגאל.

יאביב יפרח: כל עץ פרי ואילן נוי, כל תנובת שדה
וגן לאכלה. ברכה לעמלים ביזע, רוב טובה,
ליוצר הארץ: האדם העמל.

ירבה יפרה: סגר-רפתים ועשתרות-צאן למחיה וכלכלה.

ירון יעוז: בחוצותינו, קול פסט עוללים, וצהלת שובבים
ללבלוב דור אביב נאדר. דור שגיא עוצמה,
לבנין הארץ והאדם.

נ ב ר ך על הגפן ועל פרי-הגפן ועל ארץ חמדה טובה ורחבה לאכל מפריה ולשבע מטובה.

נ ב ר ך על אשר נגאלנו והגענו ללילה זה לשמח בו ולגיל ולהסב בו יחד.

כן נגיע למועדים ולרגלים הבאים לקראתנו בשלום, שמחים בבנין וששים בעבודה ונשיר שיר חדש על גאולתנו ועל פ ד ו ת נפשנו.

ח ס ל

סדר פסח כהלכתו
כאשר זכינו לסדר אותו
כן נזכה לעשותו.

ישובו בקרוב פדויים לציון ברנה.